

RENAL TUBULER ASİ DOZA BAĞLI Hİ POKALEMİ K PERİ ODİ K PARALİ Zİ HYPOKALEMIC PERIODIC PARALYSIS DUE TO RENAL TUBULER ASIDOSIS

Filiz KOÇ

Hacer BOZDEMİR

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı -ADANA

Anahtar sözcükler : distal renal tübüler asidoz, hipokalemi, paralizi

Key words : distal renal tubular acidosis, hypokalemia, paralysis

ÖZET

Distal renal tubuler asidoz; hipokalemi, hiperkloremlik metabolik asidoz ve idrar pH'sının 5.8'in üzerinde olması ile karakterize metabolik bir hastalıktır. Bu bulgularla hiperkalsüri, nefrokalsinozis, nefrolitiazis, sağrlık, osteomalazi veya rikets bulguları eşik edebilir. Renal tübüler asidozda laboratuvar bulgusu olarak hipokalemi sık görülmeye karşın, bu eksikliğin klinik bulgusu olan güşüzlük nadir görülmektedir. Bu makalede polikliniğimize güşüzlük yakınması ile başvuran ve etyolojik taramalar sonucu distal renal tübüler asidoza sekonder hipokalemi tesbit edilen sporadik bir olgu sunulmuştur.

SUMMARY

Distal tubular acidosis is a metabolic disorder which is characterized by hypokalemia, hyperchloremic metabolic acidosis, urine pH above 5.8. These findings may be accompanied by hypercalciuria, nephrocalcinosis, nephrolithiasis, deafness, osteomalacia, or rickets. Whereas hypokalemia is frequently seen in renal tubular acidosis weakness due to hypokalemia is rarely seen. In this article, a sporadic case who was admitted to our clinic with the complaint of weakness and diagnosed as hypokalemia secondary to distal renal tubular acidosis was presented.

İNİRİŞ

Hipokalemik periodik paralizi, primer ve sekonder nedenlere bağlı ortaya çıkan serum potasyum düzeyinin azalması ve buna bağlı olarak ortaya çıkan geçici akut flask paralizi ile karakterize bir hastalıdır. Sekonder nedenler arasında nadir olmakla birlikte distal renal tübüler asidoz yer almıştır. Renal tubuler asidoz (RTA), renal tubuler hidrojen sekresyonundaki spesifik defektlerle bağlı gelişir ve sistemik hiperkloremlik metabolik asidoz ile karakterizedir (1) RTA' un distal renal tubuler asidoz (tip I), proksimal renal tubuler asidoz (tip II) ve minerolokortikoid eksikliği ile seyreden jeneralize distal tubuler asidoz (tip III) olmak üzere üç tipi vardır (2,3) (tablo I). Distal RTA (dRTA)' da hipokalemi, hiperkalsüri, nefrokalsinozis, hiperkloremlik metabolik asidoz saptanır ve asidoza rağmen idrar pH'sı 5.8' in altında düşmez (2,3). Klinik bulgular kabızlığı, güşüzlük, çocukluğa bağlı görülen

büyüme geriliği, bulantı-kusma, polüuri-dehidratasyon gibi nonspesifik bulgularla prezente olabileceği gibi böbrek ve kas iskelet sistemine ait komplikasyonlarla da prezente olabilir. Böbrekle ilişkili komplikasyonlar; nefrokalsinosis, ürolitiazis (ki bu yetişkinlerde ilk başlangıç bulgusu olabilir), kronik intertisyal nefrit ve ciddi hipokalemik kriz şeklinde sıralanabilir. Hipokalemik kriz döneminde olgu dehidratasyon, şok, aritmî, kusma, flask güşüzlük, solunum zorluğu, uykuya meyil ve koma tablosunda kliniğe başvurabilir. Artralji, bacak ağrısı, myalji, osteomalazi ve rikets ise kas iskelet sistemine ait belli başlı komplikasyonları oluşturur (4,5). Burada akut gelişimli kas güşüzlüğü ve solunum güçlüğü yakınıması ile başvuran ve distal tubuler renal asidoza bağlı hipokalemik periodik paralizi tanısı alan bir olgu klinik ve laboratuar bulguları ile sunulmuştur.

Yazışma adresi: Filiz KOÇ Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji ABD, Adana

Makalenin geliştirme tarihi: 18.12.2003; kabul tarihi: 08.03.2004

Tablo I: Renal tubuler asidoz tiplerinin karşılaştırılması (3)

Bulgular	Tip I (distal)	Tip 2 (proksimal)	Tip 4 (jeneralize-distal)
Non-anion gap asidoz	Var	Var	Var
Minumun idrar pH'ı	> 5.5	<5.5	<5.5
Filtre edilen bikarbonat yüzdesi	<%10	>%15	<%10
Serum potasyum düzeyi	Düşük	Düşük	Yüksek
Fanconi sendromu	Yok	Var	Yok
Taş/nefrokalsinosis	Var	Yok	Yok
Günlük asit salı nı mı	Düşük	Normal	Düşük
Amonyum salı nı mı	pH iç in yüksek	Normal	pH iç in düşük
Günlük bikarbonat replasman ihtiyacı	<4 mmol/kg	>4 mmol/kg	< 4 mmol/kg

OLGU

Otuz yaşı nda kadın hasta, halsizlik, kol ve bacaklarda güç kaybı ve nefes almada güçlük yakınıması ile acil polikliniğine kabul edildi. Özgeçmiş ve soygeçmişinde özellik yoktu. Fizik muayenesinde ateş 36.7°C , nabız: 110/dk, TA: 100/68 mmHg, solunum sayısı 30/dk olup yüzeyeldi. Nörolojik muayenede proksimal kas grupları nda hakim 3/5 düzeyinde tetraparezi saptandı. Derin tendon refleksleri hipoaktifdi. Babinski bilateral ilgisiz olarak değerlendirildi. Diğer sistem bulguları doğaldı. Laboratuvar incelemelerinde Hb: 12 gr/dl, Hct: %36, lökosit: 7.800/mm³, trombosit: 255000/mm³ idi. Kan üre azotu, sodyum, glukoz, magnezyum, karaciğer fonksiyon testleri normaldi. CPK [210 U/L (24-195)] düzeyi ılımlı olarak yükselmişti. K: 2.3 mEq/L(3.5-5), Cl: 115 mEq/L(98-106), Ca: 8.8 mg/dl(9-10.5), Mg: 1.9 mg/dl (1.7-2.44) idi. Kan gazı ; pH 7.2, pCO₂: 22 mmHg, PO₂: 100 mmHg, HCO₃: 6.5 mmol/L, BE; -22.5 idi. İdrar analizinde; pH 7.5, protein (-), Na <10 mEq/Lt, K: 192 mEq/Lt, Cl:225 mEq/Lt olup idrar dansitesi 1008' di. İdrar Amonyum klorür uygulaması ile idrar pH'sı nda değişiklik olmadı. BOS incelemesi normaldi. Tiroid fonksiyon testleri, plazma renin, aldosteron, C3, C4, kriyoglobulin ve immunglobulin değerleri normal sırlarda, anti-DNA, RF, ANA, SSA, SSB, LE hücresi ise negatifdi. Serum bakır seruloplazmin düzeyi, idrarda metabolik tarama ve aminoasit kromatografisi normaldi. Tiroid, batı n USG ve batı n BT'inde patolojik bulgu saptanmadı. EKG normal olarak değerlendirildi. EMG-ENG incelemesinde amplitüd küçülmesi görüldü. Tedavi: başlangıçta parenteral 80 mEq/gün KCL yanı sıra 150 mg/kg NaHCO₃ infüzyonu uygulandı. Replasman tedavisini takiben 36 saat içinde klinik bulguları düzeltti.

TARTIŞMA

Periodik paralizilerin en sık görülen formu olan hipokalemik periodik paralizi (HPP) daha çok primer olmak üzere primer ve sekonder nedenlere bağlı olarak ortayaçıkar (4,5,6). Sekonder nedenler tirotoksikoz, primer

hiperaldosteronizm, distal renal tubuler asidoz, gastrointestinal sistemden potasyum kaybı na neden olan hastalıklar, baryum zehirlenmesi, meyan kökü alımsı şeklinde sıralanabilir. Renal tubuler asidozun neden olduğu HPP oldukça ender görülmektedir (6,7). Renal tubuler asidoz, metabolik asidozun en sık görülen nedenlerinden biridir. dRTA, distal renal tubulde hidrojen iyonunun sekresyonu veya proksimalde HCO₃ rezorbsyonunun bozulması na bağlı olarak ortayaçıkar. Bu durum bikarbonatı n kan akımı içine emiliminin azalması na yol açar. dRTA'da H⁺ iyonu sekresyonu bozulduğundan ağırlı metabolik asidoza rağmen idrar pH'sı asidifiye edilemez. Distal tubul disfonksyonunun patojenik mekanizmaları konusunda tam bir fikir birliği olmamakla birlikte üç mekanizma ileri sürülmektedir. Bunlar 1) Apikal membran H₂ATPase b-subunitinde mutasyon, 2) Bazolateral membranda HCO₃/Cl exchanger'da mutasyon ve 3) Sitozolik karbonikanhidraz-2 enziminde mutasyon şeklinde sıralanabilir. İdrar pH'sı nı n⁶'ı n üstünde olması yanı sıra metabolik asidoza dirençli bikarbonatürü vardır (8,9). İdrar akımı nı n artması ve Na⁺ kaybı, transepitelial potansiyel fark, tubul içi sırları da HCO₃, sistemik asidoz ve aldosteron etkisi ile K⁺ kaybı olmaktadır (10). Kronik K⁺ kaybı sonucu olgularda güçsüzlük, paralizi ve DTR'lerde azalma ortayaçıkar. Nitekim bizim hastamızın nörolojik muayenesinde de tetraparezi yanı sıra DTR hipoaktifliği saptanmış ve diğer sistem muayeneleri normal olarak değerlendirilmiştir. RTA'un en önemli tanı yöntemlerinden biri amonyum klorür testidir. Bu test için oral 100 mg/kg amonyum klorür verilir. Normal bir kişide idrar pH'sı nı n 3-6 saatte 5.2' nin altı na düşmesi beklenir. dRTA'sa ise idrar pH'sı ya değişmez ya da 6' nı n üzerinde kalır (4,9). Bizim hastamız zda test sonrası idrar pH'sı değişmemiştir. Hastamız zda arteriel kan gazları pH 7.2, pCO₂: 22 mmHg, PO₂: 100 mmHg, HCO₃: 6.5 mmol/L, BE; -22.5 bulunmuştur. Öteyandan idrar pH'sı nı n 7.5 olması metabolik asidozu düşündürmüştür. Serumda potasyum değerleri sırasıyla 2.3-2.9 ve 3.4 mEq/L gibi düşük değerde olması na karşılık idrarda potasyum atılımı nı n arttırmıştır (192 mEq/Lt) dikkati çekmiştir. dRTA primer ve

sekonder nedenlere bağlı olarak ortaya çı kabileceği gibi sporadik de olabilir. Primer renal tubuler asidoz otozomal dominant veya resesif kalı tı mla geçer. dRTA' lu olgularda klinik erişkin döneme kadar asemptomatik kalabileceği gibi infantil dönemde büyümeye geriliği, böbrek yetmezliğine neden olan erken nefrokalsinozis tablosu ile de prezente olabilir. Bruce ve ark. 1997 ve Karet ve ark 1998 yi lı nda bu hastalı ğı n kromozom 17q21 -q22 üzerinde lokalize olan SLC4A1 genindeki mutasyona bağlı olduğunu bildirmiştirlerdir (11,12). Sekonder dRTA, özellikle Sjögren sendromu, skleroderma, sistemik lupus eritematozus başta olmak üzere kriyoglobulinemi, hipergammaglobulinemi, hiperglobulinemik purpura, tiroidit, kronik aktif hepatit, primer biliyer siroz, vaskülit gibi otoimmun hastalı klar, Wilson hastalı ğı , tirotoksikoza bağlı gelişebilir. Renal tubuler asidoza bağlı hipokalemik periodik paralizi ilk kez Ahuja ve ark. Tarafı ndan rapor edilmiştir (13). Koul ve ark. kronik aktif hepatit, Chu ve ark. Wilson hastalı ğı na bağlı ortaya çı kan renal tubuler asidoz olguları nda hipokalemiye bağlı paralizi tanı mlamışlardır (14,15). Szeto ve ark. ise tirotoksikozu, Sjögren' s sendromu ve dRTA' u olan bir kadın hasta bildirmiştir (16). Hastamızda renin, aldosteron, kreatinin, ürik asit gibi böbrek fonksiyon testleri normal olarak değerlendirilmiştir. Ayrı ca batı n USG ve BT incelemeleri ile gastrointestinal ve diğer sistemik hastalı klara bağlı potasyum kaybı olmadı ğı belirlenmiştir. Hipokalemi ve metabolik asidoza yol açabilecek diare, laksatif kullanımı , fistül gibi nedenlerin yol açtı ğı açtı ğı gastrointestinal kayı plar ekarte edilmiştir. Tirotoksikoza ait veriler saptanmamıştır. Kollajen doku testleri, otoantikor ve immunglobulin düzeyleri normal bulunmuş gerek laboratuar gereksede fizik muayene bulguları eşliğinde otoimmun hastalı kları şanmıştır. Olası akut inflamatuar demyelinizan polinöropatiyi ekarte etmek

icin BOS incelemesi yapılmış, ENMG' in ve BOS incelemesinin normal olması nedeni ile Guillain Barré sendromu dışlanılmıştır. Olayın asendant seyr göstermemesi, seviye veren duyu kusurunun olmaması , otonomik etkilenmenin yokluğu, spinal injuri (travma, cerrahi girişim vb) öyküsünün olmaması nedeniyle sırasıyla myelit, miyelopati gibi etyopatogenezde düşünülmeli gereken olası klar ekarte edilmiştir. Gerek yapı lan laboratuar incelemeleri gerekse fizik muayene bulguları yle dRTA' a yol açan sekonder nedenler irdelemiştir.

Aile öyküsünün tanımlanması olgunun sporadik olarak değerlendirilmesine neden olmuştur.

Tedavi; HCO₃ ve K⁺ replasmanı ile yapılmır. HCO₃ ile semptomlar ortadan kalkar. Ayrı ca tedavi ile böbrek yetmezliğinin gelişmesi engellenir ya da aynı düzeyde kalması sağlanır. dRTA' da 80-200 mg/kg (1-3 mEq/kg/gün) NaHCO₃ verilmesi asidozu ortadan kaldırır. Nitekim hastamızda HCO₃ ve K⁺ replasmanı uygulanmış ve klinik bulgularda düzelleme gözlenmiştir.

Sonuç olarak; solunum güçlüğüne eşlik ettiği veya etmediği tetraparezi yakınıması ile polikliniklere başvuran olgularda episodik paraliziler ani msanmalı herediter ya da tirotoksik faktörler yanı sıra renal tubuler asidoza olası klar göz önünde bulundurulmalıdır. Böyle hastaların kan gazı ve idrar analizleri yapılmalı ender görülen dRTA ekarte edilmelidir. Eğer dRTA saptanırsa yalnızca sodyum bikarbonat verilmemeli sodyum bikarbonat yanı sıra potasyum replasmanı da yapılmalıdır. Çünkü hizlialkali replasmanı nedeni H⁺-K⁺ değişimine yol açarak hipopotasemiyi daha da ağırlaştıracığı unutulmamalıdır (17).

KAYNAKLAR

1. Smulders YM, Frissen PH, Silberbusch J. Renal tubular acidosis. Pathophysiology and diagnosis. Arch Intern Med 1996;156:1629-1936.
2. Battle D, Kurtzman NA. Distal renal tubular acidosis: pathogenesis and classification. Am J Kidney Dis. 1982;1:328-344.
3. Asplin JR, Coe FL. Hereditary tubular disorders. In:Fauci AS, Braunwald E, Isselbacher KJ, et al. editors. Harrison' s principles of internal medicine. 14th ed. New York:McGraw-Hill, Health Professions Division 1998;1566.
4. The Merck Manuel. Renal disease associated with systemic and metabolic syndromes. In: Robert Berkow editors. 14th ed. Merck Sharp & Dohme research laboratories.1982;175-176.
5. Bergstein JM, Tubular disorders. In: Behman RE, Kliegman RM, Jenson HB (eds). Nelson textbook of Pediatrics (16th ed). Philadelphia: W.B. Saunders company, 2000;1596-1600.
6. Antes LM, Kujuba DA, Fernandez PC. Hypokalemia and the pathology of ion transport molecules. Semin Nephrol 1998;18:31-45.
7. Gutmann L. Periodic paralyses. Neurologic Clin 2000;18:195-202.
8. www.istanbul.edu.tr/istanbultip/hipopotosemi/distalrenal
9. Stedwell RE, Allen KM, Binder LS. Hypokalemic paralysis: a review of the etiologies, pathophysiology, presentation, and therapy. Am J Emerg Med 1992;10:143-148.
10. Herin JT. Renal tubular acidosis. In: Barraatt TM, Avner ED, Harmon WE editors. Pediatric Nephrology. 4th ed. Baltimore;Lippincott Williams & Wilkins, 1999;565-581.

11. Bruce LJ, Cope DL, Jones GK, Schofield AE, et al. Familial distal renal tubular acidosis is associated with mutations in the red cell anion exchanger (band 3, AE1) gene. *J. Clin. Invest.* 1997;100:1693-1707.
12. Karet FE, Gainza FJ, Gyory AZ, Unwin RJ, et al. Mutations in the chloride-bicarbonate exchanger gene AE1 cause autosomal dominant but not autosomal recessive distal renal tubular acidosis. *Proc. Natl. Acad. Sci.* 1998;95: 6337-6342.
13. Ahuja Gk, Mittal VK. Periodic paralysis with renal tubular acidosis. *Neurol India* 1981;30:188-191.
14. Koul PA, Saleem SM. Chronic active hepatitis with renal tubular acidosis presenting as hypokalemic periodic paralysis with respiratory failure. *Acta Paediatr* 1992;81:568-569.
15. Chu CC, Huang CC, Chu NC. Recurrent hypokalemic muscle weakness as an initial manifestation of Wilson's disease. *Nephron* 1996;73:477-479.
16. Szeto CC, Chow CC, Li KY, Ko TC, Yeung VT, Cockram CS. Thyrotoxicosis and renal tubular acidosis presenting as hypokalaemic paralysis. *Br J Rheumatol.* 1996;35:289-291.
17. Ohtani H, Imai H, Kodama T, Hamai K, et al. Severe hypokalaemia and respiratory arrest due to renal tubular acidosis in a patient with Sjögren syndrome. *Nephrol Dial Transplant* 1999;14:2201-2203.